

"Muhakkak ki Allah, bu dini fâcir adamlarla da teyid ve takviye eder." cümlesini izah eder misiniz, bunun örneği var mı?

Facir: Kelime olarak "*haktan sapmış, haram ve günaha dalmış kötü ve günahkâr insan*" demektir. Facir ifadesi burada mutlak bırakıldığı için, biz acizane bu kelimeye birkaç mana daha ilave edeceğiz. **Şöyle ki:**

Facir burada **kâfir, münafık, fasık** olmak üzere üç anlama gelebilir. O zaman mana şöyle olmuş oluyor: "*Allah dilerse kâfir, münafık ve fasık bir adamın eli ile de dinine hizmet ettirebilir.*"

"*Pekala bunun gerçek hayatta örnekleri var mı?*" denilirse, bunun örneklerinin hem Asr-ı saadet'te hem de günümüzde olduğunu görüyoruz.

Mesela Ebu Talip kâfir olmasına rağmen Peygamber Efendimiz (asm)'e ve Müslümanlara büyük hizmetlerde bulunmuş, onları himaye ederek İslâm'ın kuvvet kazanmasına büyük katkısı olmuştur.

Medineli münafıklar zahirde de olsa İslâm saflarında savaşarak dolaylı bir şekilde hizmet etmişlerdir.

Meşhur Kuzman hadisesi buna güzel bir örnektir:

Peygamber Efendimiz (asm) ve Ashâb-ı Kirâm (radiyallahu anhüm ecmaîn) müşriklerle cihad etmek üzere Uhud'a çıktıkları zaman, Kuzman isminde bir şahıs onlara katılmamış ve Medine'de kalmıştı. Bunun üzerine bazı kadınlar, "*savaş kaçkını*" diyerek onu alaya almış ve bazı sohbetlerin konusu olmuştu. Kuzman bunu bir gurur meselesi haline getirmiş, hemen hazırlığını yaparak hışımla cepheye koşmuş ve ön saflarda yerini almıştı.

Kuzman, Uhud Savaşı'nda ilk oku atmış ve daha sonra da kılıcını çekerek herkesi hayran bırakan bir kahramanlık örneği sergilemeye başlamıştı. Bu durum birçok sahabenin dikkatini çekmiş ve bunlar tarafından da cesaret ve mücadelesini övülmeye başlanmıştı. Resul-ü Ekrem (asm) bu takdirler üzerine "**O, ateş ehli dendir!**" diye buyurmuş ve birçok kişi büyük bir şaşkınlığa uğramıştı.

Bu habere çok şaşırان sahabelerden bazıları, Kuzman'ı takip etmeye başlamışlar ve O'nun yiğitliği ve cesareti karşısında da iyice hayrete düşmüşlerdi. Çünkü Müslümanların muvakkaten dağılıp geri çekildikleri bir sırada bile Kuzman kılıcının kınını kırmış, "*Kaçmaktansa ölmeyi tercih ederim!*" diye bağırarak ileri atılmış ve cesurca savaşırken derin bir de yara almıştı.

Onun bu haline şahit olan sahabeler, “Ya Resûlallah, az önce ateş ehlinden olduğunı söylediğiniz adam, büyük bir metanetle savaştı ve kahramanca öldü!” diye haber vermişler ve Resul-ü Ekrem (asm) yine “**Ö Cehennemliktir!**” diye buyurmuştu. Bu cevabı işiten Müslümanların bütün bütün hayrete kapıldığı bir sırada, o şahsın henüz ölmediği ancak ağır şekilde yaralandığı haberi getirilmişti.

Kuzman acılar içinde kıvrılırken, Resul-ü Ekrem Efendimiz (asm)’in sözlerinden habersiz olan Katade bin Nu’man (ra) Kuzman’ın yanına gitmiş ve “**Şehitlik sana mübarek olsun!**” diye tebrikte bulunmuştu. Bunun üzerine, Kuzman, “**Vallahi ben din için mücadele etmedim; kavmimin itibarı için savaştım!**” diye mukabele etmiş ve daha sonra yarasının ıstırabına dayanamayarak kılıcının keskin tarafını göğsüne dayamış, üzerine yüklenmiş ve intihar etmişti.(1)

Fasıkların, yani günahkârların dine hizmet edip dinin kuvvetlenmesine katkıda bulunmalarının örnekleri en çok olanıdır. Namaz kılmadığı halde parası ve zekâtı ile dini kurumlara yardım edenler bunlara örnek olabilir. Din ve diyanetle işi olmayan büyük iş adamlarının okul, cami gibi hayır kuruluşlarına yardım etmesi de buna örneklik teşkil edebilir...

(1) bk. İbnu Hişam, III/93-94; Buhari, Cihad, 77.